

Úvodní odstavec napsaný „zlehka“ Nikola Micajová

Již přes 100 let na našem území funguje jistá forma filmové výuky. Tato strastiplná cesta začala přibližně koncem 10. let 20. století, kdy se dochovaly první zmínky o jednorázových filmových kurzech. Tedy více než 100 let plných velkolepých koncepcí, zdařilých projektů a úspěchů, ale také spoustu zklamání, podvodů a nezrealizovaných plánů. Není překvapením, že známé nám jsou převážně ty úspěšné. Jedná se ale o běžný nedostatek výkladu velkých dějin, kdy pomíjíme neúspěšné osobnosti nebo projekty, které ale značně přispěli k celkovému vývoji v dané oblasti. Troufám si tvrdit, že právě odvětví filmové výchovy je plné těchto přehlížených ambiciózních projektů, které jsou automaticky řazeny do kolonky neúspěšné. A jednomu takovému se budu ve své práci věnovat. Podoba filmové výchovy prošla velkou proměnou, kdybychom však měli shrnout jeden z hlavních nedostatků v tomto oboru, od samých počátků až do současné doby, byla by to beze sporu nedostatečná profesionalizace pedagogů a lektorů. Neexistuje žádné oficiální vyučení pro budoucí pedagogy filmu, například žádná katedra filmové výchovy jako tomu je u té výtvarné. Osvětový krok v této oblasti učinila Božena, přezdívaná Boca, Abrhánová, sestra filmového hereckého velikána Josefa Abrháma. V 80. letech přišla s konceptem školení budoucích pedagogů, kteří měli zájem o výuku filmu na školách, v rámci jiného předmětu. Skupina školitelů, mezi kterými byli převážně filmoví historici a teoretici, jezdila po pedagogických fakultách v České republice a v rámci volitelného semináře učili studenty o filmu a připravovali je tak na jejich budoucí povolání. Několika leté fungování seminářů přerušil listopad 1989 a změna ve vedení Československého filmového ústavu, který projekt zaštiťoval a také špatné zdraví Bocy Abrhánové. Slibně vyhlízející iniciativa se tedy po letech rozpadla a nám její následky zůstaly neznámé.